

POLARIS

3-2021

Časopis orientačních běžců klubu SK Žabovřesky

Fotka z obálky:

Účastníci tábora – Mladějov 14. – 21. 8. 2021

S podnadvpisem:

Žabiňácké prázdniny nejen v bažinách

Obsah

Rozhovory s trenéry	3
Bulharsko	5
Žebříček B – Vrbno pod Pradědem	9
Veteraniáda 2021	10
STK ve Švédsku	11
Chyba čísla	13
VT Bohemka	13
Můj zážitek z ferrat	14
Soustředění Nový Bor	15
Tábor	16
Litevská mise	16
Jukola	18
Kanadský Interkompas pod Landštejnem	22
3. JML	23
ŽA a ČP	23
ŽB morava v Ostravě	25
Tak nějak klasika	25
4. JML	26
Krátký Den – otevřený dopis	27
5. JML	29
Mistrovství oblasti sprint a krátká	29
Kam se poděl Danáč #3	29
Memes	31

Úvodem

Pozdě ale přece, motto nejen tohoto čísla, ale i všech studentů v distanční výuce. Najdete tu shrnutí prázdnin a části podzimní sezóny. Jo a taky se nechte od Drbči pozvat na pořádání Krátkého dne.

Klárka

Rozhovory s Trenéry

Jméno a příjmení: Aleš Finstle (doufám, že se nepletu :o)))

Jaký je Tvůj největší úspěch v OB?

Za úspěch považuji, že se v lese neztratím a najdu všechny svoje kontroly. Ale pokud bych měl opravdu zmínit jeden jediný, tak si asi pro sebe nejvíc cením celkového vítězství na 5denních závodech Bohemia 2019, sice to bylo H40B, ale i tak pro mě úspěch. :o)

Čemu se kromě orientáku věnuješ?

Čtení fantasy, sjezdovému lyžování v zimě a když není co jiného tak běháním TěTěček. Málem bych zapomněl, ještě rád kutím.

Jak jsi se k trénování dostal/a?

Jako slepý k houslím :o)

To si vzpomínám naprosto přesně. Když šla naše Lucka do +1. třídy, tak jsme přemýšleli, do jakého kroužku ji přihlásit, aby do něj pokud možno mohli chodit i mladší sourozenci, abychom to logisticky doma zvládali. No a naše rozmyšlení vyřešil brácha Luf, který přišel a říkal, jak je to v Žabinách super, protože Lucku můžeme svěřit trenérům a s mladším vyrazit na procházku s mapou a dalšími rodiči a dětmi. A tak jsme s dětmi vyrazili. Na tréninku žabiček se nás ujala Evka Kroutilová, a netrvalo dlouho, kdy zjistila, že jsem zamlada dělal orienták a už to bylo.

Co tě motivuje dělat trenéra?

Dobrý pocit, že můžu alespoň trochu přispět k tomu, že děti netráví volný čas jen vysedáváním u počítačů. Pak také trenérská parta v oddíle – všem díky za jejich práci. Taky ta záře dětských očí, když se něco nového doví a nejvíce rozzářené dětské oči na konci tréninku při rozdávání sladkých odměn mezi žabičkami. No a taky doufám, že jdu vzorem nejen svým dětem a až nastane jejich čas, tak se také zapojí do trénování dalších generací třeba v Žabinách.

Čím se uklidníš, když Tě na tréninku něco rozladí?

Jako „správný“ cholerik si ulevím několika jadrnými výrazy (někdy se mi podaří to zvládnout jen v duchu) a za pár chvil už o ničem nevím.

Prozradíš na sebe něco, co o Tobě ví jen málokdo?

Tak to je těžká otázka. Myslím si totiž o sobě, že jsem strašně ukecaný a prý nepovím jen to co nevím. Možná si fandím, ale snažím se držet hesla co na srdci, to na jazyku.

Ještě se zamyslím.

Tak snad největší moje tajemství je, že mi nejde moc čeština, takže prosím o důkladnou jazykovou korekturu svého příspěvku :o))).

Máš nějakou zprávu pro svěřence?

Těch bych měl spoustu, ale nevím, jestli bych nepřekročil délku příspěvku a hlavně, aby se v nich svěřenci neztratili.

Takže zkusím to zjednodušit: „Trénujte, pak trénujte a pak ještě trénujte.“ a „Co bolí, to sílí“. Jo a teď jsem si vzpomněl, ještě na jednu věc: „S úsměvem jde všechno líp“.

Jméno a příjmení: Saša Alexandr (Jordanov)

Jaký je tvůj největší úspěch v OB?

V dorostu 7. místo na MČR družstev. V dospělých zatím nic zázračného, ale kdyby mi někdo před pěti lety řekl, že budu v TOP100 rankingu, tak bych se mu asi hodně vysmál.

Čemu se kromě orientáku věnuješ?

Stále ještě studuji na VUT FSI, letos mě čekají diplomka a státnice. Jinak rád hraju hry na počítači, koukám na animované seriály a poslouchám hudbu.

Jak jsi se k trénování dostal?

Oslovil mě Jenda.

Co tě motivuje dělat trenéra?

Nevím, zda to označení „trenér“ je přesné, protože se tak rozhodně necítím. Co mě motivuje nebo baví a co je vlastně tak trochu náplň toho trénování, je stavění tréninků v ocadu. Je docela sranda se podívat na nějaký starší mnou postavený trénink a říct si, jak jsem něco takového vůbec mohl postavit. :D

Čím se uklidníš, když tě na tréninku něco rozladí?

To se nestává.

Prozradíš na sebe něco, co o Tobě ví jen málokdo?

Nemám rád palačinky. Neumím hrát volejbal. Pravděpodobně ani basketbal. Mám strach z výšek. NESNÁŠÍM NOČÁKY.

Máš nějakou zprávu pro svěřence?

Nebuďte líní. :D

Aleš a Saša

9 dní, 7 závodů – vítějte v Bulharsku

Alex se mě před týdnem zeptal, zda bych nechtěl napsat článek do Polarisu o našem společném OB zájezdu do Bulharska. Moje první reakce byla, co bych asi tak měl napsat, aby to bylo pro čtenáře tohoto prestižního časopisu zajímavé. Občas napíšu nějaký článek z OB výpravy na web našeho oddílu (rozuměj VSK Mendelu), ale vše se točí kolem toho, jak jsme se tam měli dobře (rozuměj jídlo, pití, ...) a mezi řádky je nějaká zmínka, že jsme byli tam a tam a že jsme se v lese neztratili a ve zdraví jsme se vrátili domů. A tak se dostávám k tomu, o čem Vám chci vyprávět.

Každý rok se snažím alespoň jednou ročně stříhnout nějaký závod ve své původní vlasti Bulharsku, který není daleko od města Varna, a to z důvodu, že tam máme zajištěný nocleh a stravování. Letos nám byla konstelace OB hvězd nakloněna tak, že jsme se mohli zúčastnit 7 závodů během 9 dní (2E Kupa Varnensko ljato, 2E Kupa Černo more a legendární 3E Kupa Bulgaria). Tady musím podotknout, že v Bulharsku neexistují žádné oblže, žebříčky A, B atd. a běhají se jen poháry, které jsou kvůli dopravní vzdálenosti převážně 2E. Takže se na závody běžně jezdí 200–300 km, naštěstí ale mají nejlevnější benzín v Evropě.

První 2 závody se konaly v okolí letoviska Zlaté Písky. Je to velice specifický terén, u kterého vím, že se rovně moc nechodí a velice se vyplatí obíhačky po cestách.

Na některých místech převládá pro region typický nízkokmenný trnitý keř-listnatec ostnitý (*Ruscus aculeatus*) s výškou asi 30–40 cm, což ztěžuje běh. Pasáže s liánami a ostružinami, přes které je téměř nemožné projít, jsou označeny nejtmavší zelenou barvou. Níže je foto, jak vypadalo ve skutečnosti v lese (světle zelená barva v mapě), kde byl problém držet směr.

Tady jsem poprvé běžel před více než 40 let a pokaždé jsem chyboval až na letošek, kdy jsem zaběhl 2 krásné závody. Obě etapy jsem s přehledem vyhrál a slavil poprvé celkové vítězství v tomto závodě.

Níže je moje mapa z E2

Bylo evidentně vidět, že mám velice dobrou fyzickou kondici, za kterou mají zásluhu i tréninky, které jsem absolvoval s Vaším oddílem. Těšil jsem na další závody, které

měly pokračovat po dvou dnech odpočinku a přesunem do letoviska Obzor, kde jsme byli ubytováni v hotelu kousek od moře.

Kupa Bulgaria je nejprestižnější závod, který se koná na území Bulharska. Být na bedně má pro mě osobně větší hodnotu než podobné umístění na mistrovství. Tento pohár jsem běžel spoustu krát a nejlepší moje umístění bylo několikrát 4. místo. Skrytě jsem doufal, že letos při té formě konečně vylepším tu bramboru.

A tady je ještě i tip na příští rok. Proslychá se, že příští ročník kupy Bulgaria proběhne v okolí Varny.

No a jak jsem dopadl na dalších závodech, to se dozvíte níže a tímto předávám štafetu Alexovi.

Dva dny odpočinku po prvních závodech před dalším nabitým programem utekly jako voda a my se vydáváme půjčenou Škodovkou od strejdy podél pobřeží na jih do centra dalších závodů. Samozřejmě jsem se přihlásil do elitní kategorie (když už tam jedu, tak si to užiju ne?), tak jsem se těšil na pořádnou dávku kilometrů na Stravu.

První den Kupa Černo more se běžel middle v nedalekém lese a podle ukázek map to vypadalo docela podobné Česku. Každopádně zážitek z lesa dokážou zkazit i maličkosti na které člověk není zvyklý (startovní koridor dlouhý, jak se lidem asi zrovna chce – zde konkrétně 4 minuty – souboj já zvyklý na 3 minutový vs. nějaký týpek, co si tam honí ego skončí nakonec utroušením nějaké české sprosté nadávky – ty bulharské mě táta bohužel/naštěstí nenaučil 😊) nebo popisy přišroubované k desce z dřevotřísky tak napevno, že nešly strhnout, tak při použití větší síly neskončily jen popisy v mé ruce, ale i ten šroub. Lehce krvácející a vyveden z míry tedy vybíhám do lesa. Některé kontroly byly docela zajímavé – třeba rýha v po pás vysokém podrostu, přes který toho nejde moc vidět. Anebo popisy kontrol, kde např. byla kontrola u kamene na světlině, tak jsem očekával v popisech buď kámen nebo světlinu a ono tam bylo pro jistotu oboje. Po doběhu jsem si sednul k našemu bulharskému oddílu a svou špatnou bulharštinou jsem se snažil zjistit, ve které tašce jsou schovány klíče od našeho auta. Po chvilce přichází i táta, pro kterého to byl poslední závod, protože si natrhl sval při skoku z jedné strany rýhy na druhou. Špatná bulharština se mi hodila i večer, prvně jsem sháněl led pro tátu na ledování nohy, takže jsem šel do místního supermarketu (myslím, že to byl nějaký Turek, co možná uměl bulharsky stejně jako já). Naše konverzace byla něco jako:

Já: led?

Turek: cigaret?

Já: led?

Turek: sladoled? (zmrzlina)

Já: led?

Turek: *výraz porozumění a ukazující mi na nějaký mrazák*

Poté jsem šel do místní restaurace objednat a vyzvednout pizzu na večeri, protože jsme ji první den neměli domluvenou. Tam už to šlo snadněji, názvy pizz a složení si v azbuce přečíst umím, tak jen říct, že je chci s sebou a za půlhodiny si je odnáším na hotel.

Druhý den se běžel jen sprint přímo u moře v Obzoru. Na trati jsem opět potkal týpka z předešlého dne, kdy na mě zase něco křičel (tentokrát to byla ale moje chyba, protože jsem chtěl jít na kontrolu přes v mapě trojkovej hustník (zakázané), přitom tam byla díra asi 2 metry). Takže jsem to oběhl, orazil znovu a pak běžel dál. Mimochodem o pár desítek metrů vedle tam lidi vesele skákali přes vodu v mapě ohraničenou černou barvou (zakázané) a nikdo to neřešil. Tak si asi počkal jen na mě. :D

Kupa Bulgaria se pak běžela o vesnici vedle, takže les byl velmi podobný. Ještě jsem se zbaběle snažil utéct z elity do nějaké slabší kategorie, ale nakonec jsem byl rád, že to nešlo. Zde už byla silná účast, takže v elitě běželi snad všichni, kteří o měsíc později startovali v Česku na WOCu. První etapu asi moc lidí nevědělo, co je čeká, takže se mi povedl až na drobnosti docela dobrý výkon a doběhl jsem na 7. místě (včetně skalpů pár bulharských reprošů). Další dny se mi už tolik nedařilo a na poslední etapě se mi povedla obrovská chyba, pravděpodobně způsobena mojí nepozorností. Na postupu z K13 na K14 jsem se v mapě posunul a myslel jsem si, že jsem na K10 a jdu na K14, takže jsem se dostal do půlky postupu (zhruba okolo té K10) a začal jsem hledat svoji kontrolu a s trochou fantazie mi to tam i sedělo, jen ta kontrola nikde. Po chvíli hledání a ujišťování se, že přece nemůžu být špatně, mi to konečně došlo a hledám kontrolu o 300m někde jinde. Tak doufám, že se mi to stalo poprvé a naposledy.

Poslední den se přišel na shromaždiště ukázat i táta, protože chtěl nějakou mapu z předešlých dnů. Mapy ze všech etap byly v autě hlavního rozhodčího a to nebyl nikdo jiný než ten týpek, který si na mě zasedl. Takže i táta si užil s ním trochu zábavy.

Další dny před odletem jsme strávili opět na našem rodinném ubytování. Abych vyběhal obrovské množství jídla, které nám bylo každý den přichystáno, tak jsem se jedno rozhodl vyběhnout na blízký kopec, který jsem si našel na mapách. Nahoře měl být pozůstatek osmanské pevnosti, nicméně mi přišlo, že tam nebylo vůbec nic. Takže zklamán zpět dolů a ještě jsem se pro jistotu ztratil ve strmých uličkách místní čtvrti.

Přes všechny nepříjemné situace ale hodnotím tuto „odpočinkovou“ dovolenou kladně a budu muset ještě trochu potrénovat, abych dokázal porazit i ty nejlepší bulharské reproše.

Nikolaj a Saša Jordanovi

Žebříček B – Vrbno pod Pradědem

Nastal čas abych zapla svoje 100 IQ a napsala nějaký kloudný článek o prvních moravských béčkách. Za tento měsíc jsem v okolí Vrbna pod Pradědem byla snad víckrát než u sebe doma xd. Snad se tam zase dlouho nepodívám. V sobotu ráno jsme se všichni ještě plni očekávání setkali u výstaviště, poskládali se do aut a razili vstříc dobrodružství. Už po cestě na start většina z nás nastoupala 2x větší převýško než mělo být na trati a menší kategorie snad i délkově. Po zdolání cesty na start vás už nemohlo nic překvapit... Trať byla pěkná což o to, ale stavitel se asi přepsal v převýšení a přišlo nám, že jsme snad 70% trati lezli do kopce. Abych tady jen nekritizovala, v lese bylo pěkně. Po závodě jsme se smíšenými pocity zamířili na ubytko, kde se odvážnější vykoupli v ledovém bazénu, (já mezi nimi nebyla). A dále jsme se vydali na jídlo. Obešli jsme různé hospody, a nakonec zapadli do jedné pizzerie.

Druhý den jsme už v celku věděli, co nás na trati čeká a nemine. Po dlouhé době, co jsme se konečně dostali na start, jsme se na krátko vydýchali a mohli razit. Než jsme však dorazili na mapáč, tak bychom snad stihli i odmaturovat. Pro mě tento závod byl jeden z nejhorších, jednička, dvojka v pohodě a pak přišel kámen úrazu. Startovala jsem v poledne, takže bylo fakt vedro a asi se mi uvařil mozek, no po 15 minutách zoufalého hledání se mi konečně podařilo najít kontrolu. Rozhodovala jsem se mezi třemi variantami: 1. Sednout si na kámen a brečet, 2. Dobelhat se do cíle a disknout, 3. Dobelhat se do cíle, ale obejít celou trasu. Zvolila jsem něco mezi 1 a 3, při běhu jsem brečela, a ještě se musela stavět na vzdálenou občerstvovačku, abych v lese nezkolabovala. Nicméně do cíle jsem se doplazila po 75 minutách bezmoci. "

Nebudu se zde vymlouvat na teplo, každý má občas špatný den, ale důležité je se z toho nezhroutit a dál se snažit bojovat jak v orientáku, tak už v čemkoliv jiném. Každý dělá chyby a je jen na něm co si z toho vezme. To už taky vím, ale já se z toho zhroutila a chtěla skončit s orientákem xd. Spoiler: neskončila jsem. Po další dlouhé cestě z cíle, u které jsem přemýšlela nad smyslem života jsem si vyčetla, uviděla tam to, co jsem si myslela a zase z toho byla na prášky. Poté jsem si šla zlepšit náladu skvělým obědem. Už jen následovala cesta do Brna. A konec strastiplného víkendu se blížil. Shrnu bych to tak, že každý má na tento závod svůj vlastní názor. Toto byl pouze můj pohled na to, jak se mi to (ne)podařilo. Trať byly hezky postavené a vládlo zde očekávání z prvních velkých závodu pro ty, co neběhají áčka. A nakonec to byl pro spoustu z nás podařený víkend se spoustou nových zážitků a zkušeností.

Výsledky: sobota – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6018>

neděle – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6019>

Eliška T.

Veteraniáda 2021

Nebudu lhát, když mi před nedávnem přišel mail s předmětem, ve kterém bylo slovo „Polaris“, očekával jsem spíše novinku v podobě pravidelného zasílání tohoto „periodika“, než žádost o můj příspěvek. Po krátkém přemýšlení, že nemám na nic čas, jsem kývnul. Jak přispívání dopadne, ještě nevím...

Pátrám v paměti, jak to s tímto trojzávodem vlastně bylo. A už trochu vím.

Jako každý správný bývalý sportovec snažím se před tak důležitým závodem nepodcenit přípravu. Ovšem brzo jsem zjistil, že naběhat a pořádně potrénovat již nestihnu, a tak jsem si řekl: „Je to Veteraniáda, místo běhání, půjdeš do lékárny“. Z ní vycházím s minerály, gely, tejpky a prázdnou peněženkou. Příprava završena, můžu na závody.

Vzhledem k nedobré epidemiologické situaci bylo rozhodnuto, že se veteránům naloží tři mistrovství republiky ve třech dnech. Na jednu stranu je to výzva, na druhou, pro netrénované veterány, jako já, pořádný záhul. Každopádně výzva převažuje, i když vzhledem ke svému velmi mladému veteránskému věku vůbec netuším, do čeho jdu. Je to má veteránská premiéra na MČR.

Z ničeho nic je tu pátek a čas vyrazit na závody, doprava je domluvena dopředu auty, je tedy potřeba tam jen dojet. Ovšem dostat se před posledním červnovým víkendem z Brna, nakonec není tak jednoduché, jak by se mohlo zdát, natož na severovýchod na úpatí Hrubého Jeseníku. Se svou ženou a švagrem dorazíme nakonec do místa konání prvního závodu, sprintu, jako první žabiňácké auto. Přivítá nás velmi pěkný areál parku Flemda v Rýmařově, kde zakládáme žabiňácké stanoviště na shromaždišti. Na poslední chvíli si ještě přehlašuji svůj historický čip za nový rychlý „air“, pořizuji sprintové tílko a natěšení stoupá.

Na startu je moje žena Hanka nařčena přibližně 70 – letým závodníkem, že rozhodně není veterán, a i přes trojí ujištění, že opravdu již není z nejmladších, tomu stále nemůže uvěřit. Ale to už je čas i mého startu. Trať je v kategorii H35 velmi rychlá, bez větších voleb, navíc air čip mi nedává ani vteřinu na odpočinek, za což na předposlední kontrole zaplatím velkou chybou, která mě stojí několik míst. I ostatní po doběhu potvrzují, že šlo o běžák. Velmi povedené odpoledne zakončíme příjemným posezením v hotelu Praděd nad večeří a lahodnými nápoji. Následně se přesouváme do naší chatičky na malebném místě, rozdělujeme pokoje a brzy uleháme. Je to teprve první závod ze tří a navíc, zítra je klasika.

Shromaždiště klasiky i nedělní krátké je v areálu Relaxu na konci dědiny Žďárský potok. Máme trochu problém s postavením oddílového stanu, někteří to už dlouho nedělali, někteří vůbec, ale naštěstí pod metodickým vedením Drbči a Aleše se nám to podaří.

Čeká nás horský jehličnatý les s výrazným podrostem a těžkou kamenitou podložkou. Na start je to do velkého kopce, ale aspoň pak nebude na trati. Borůvkový podrost je v tomto závodě opravdu výživný (na mapě spíše řidčeji značený) a pro nás neznalé běhu v tomto terénu i velmi brzdivý. Les je to jinak velmi

krásný, a dokonce nabízí i setkání s jeleny. Splňuji svůj hlavní cíl, a ten zní přežít. Příprava zatím funguje.

Tentokrát po závodě nemíříme do restaurace, ale domlouváme společný večer na naší chatě s grilováním a večerním posezením venku i vevnitř. Nakoupíme v potravinách a míříme na chatu, kde si společný večer patřičně užíváme i u stolní hry.

V neděli ráno balíme a vyrážíme do Žďárského potoka, diskutujeme o podobě lesa na krátké trati a doufáme v úbytek borůvčí v podrostu. Tentokrát je start hned vedle shromaždiště a cíl ještě blíže. Les je nakonec úplně jiný než v sobotu, místo borůvčí máme pod nohama potoky, meliorační rýhy, bažinky a malé borůvčí. Trať je velmi dobrá, zkrátka moc pěkná krátká v hezkém lese. I když ne všichni se mnou v oddílovém stanu po doběhu souhlasí.

Závody jsou skončeny, bourání stanu nám jde mnohem lépe než jeho stavění, máváme si a odcházíme ke svým vozům, doufáme v plynulou cestu zpět.

Závody to byly velmi podařené i díky přípravě a pokud budu za rok ještě chodit a nebude kvalifikace, tak možná zase pojedu.

Výsledky: sprint – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6238>

klasika – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6239>

krátká – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6240>

Martin Dvořák

Stacionární tréninkový kemp ve Švédsku

V pátek 16. července jsme kolem osmé hodiny ráno byli na pár místech v Brně nabrání do aut. Spousta z nás (teda myslím, že jsem to nebyl jenom já) zjistila, že nejedeme transitem, ale takovým polovičně vysokým autíčkem se čtvrtinovým kufrem. Skoro jsme se nevlezli. Fuckin' kočárek. Každé auto mělo mít tři řidiče, ale protože jsem ztratil celou peněženku i s řidičákem, tak se že mě stal obyčejný pasažér. Naše první stanice byl Groß Schönebeck, kde jsme měli první trénink tohoto soustředění. Trénink byl hromadný start a rychlosti klusání, les byl pěkný bez

ostružin a kopřiv a trať byla taky hezky postavená. Dal bych mu sedmnáct borůvek z osmi mechů. Dál už jsme jeli rovnou do Rostocku, kde jsme večer odjeli trajektem.

Na trajektu byla zábava, na Adamovi ty piva a cidery skoro nebyly poznat, až na pár momentů, kdy si třeba při hře kámen nůžky papír nevzpomněl na nic jiného než kámen. To i já jsem na tom byl líp a měl jsem o cider víc. Druhý den jsme dojeli na místo tréninku, kde jsme dospali zbytek noci.

První trénink ve Švédsku byl na místě Tiomily 2019, kde byl lehčí terén dobrý na seznámení.

Dokonce nebýt malého Urbánka, bych byl i na všech kontrolách. Zase se mi líbil, ale to se mi vlastně líbily asi všechny tréninky, tak abych se pořád neopakoval, už si to nechám pro sebe. Pak už jsme jenom jeli jenom do kempu, který už vůbec nevím kde byl (ale to jsem nevěděl ani před tím). Kemp byl fajn, měli tam super šlapací autíčka pro tak desetileté děti, ale když jsme dost skrčili nohy, tak jsme se tam vlezli taky. Ten den už jsme jenom závodili v autíčkách, hráli pár karetních her (někteří výherci měli krásné ceny) a měli jsme sumo ve spacácích. Noc mohla být pěkná, kdyby tam nebyly stáda komárů. Já obranu se někteří popřesouvali do kuchyňky. Já jsem mezi nimi nebyl, protože jsem byl moc líný se zvedat. Další den jsme už konečně jeli na naše ubytování, kde jsme se rozdělili do pokojů po dvou lidech, s pár překvapujícími dvojíčkami. Někomu vydrželo rozmístění pokojů i na celou dobu...

Program následujících dní byl velmi podobný: po snídani jsme měli kratší rychlejší trénink, pak oběd a po obědě pomalejší delší trénink. Tréninky měly plus mínus stejnou náplň, tak vás ušetřím dalších nudných informací. Další aspoň trochu zajímavé věci se děly stejně mimo ně. Například vaření byla celkem sranda, rozdělili jsme se do skupinek a vařili jsme si sami. Některým skupinkám chyběla sůl, jiným zas přebýval křen, někteří členové byli ve skupince více užiteční než jiní a někteří nezvládali bez telefonické pomoci ani nakoupit. Některá jídla byla více náročná, ale skoro bych řekl, že čím více se soustředění blížilo ke konci, tím méně se nám chtěli něco komplikovaného připravovat. Ale jedli jsme jak smažené lososí filety, tak mražené pizzy, tak bych řekl, že jsme se měli

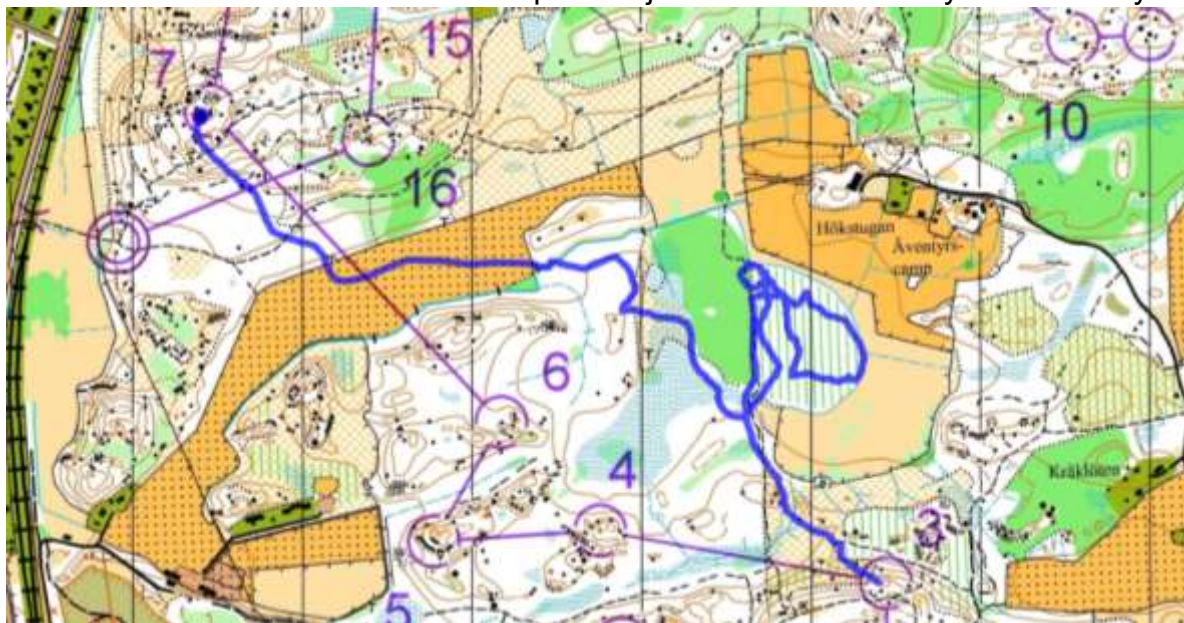
dobře. Mluvím jen za svoji skupinku (tu nejlepší samozřejmě), protože nemám moc informací od ostatních, ale vím, že i jejich jídla vypadali dobře.

Po večerech jsme hrávali karty, kulečnick nebo ping pong. Někomu to možná i šlo, ale nejsem si jistý, jestli to vždy nebyla jen náhoda. Někdo se někdy hraní zdržel, protože byl unavený, trávil raději večer ve dvojici na pokoji, nebo třeba ve společenské místnosti dlouho do noci a pak ho kamarádi hledali už i v ledničce. No tak bych se pomalu dostal k cestě zpátky, která byla méně záživná než cesta tam, ale tak měli jsme s Tomášem a Vojtou švédský mekáč, kvůli kterému jsme málem nestihli vjezd na trajekt. Worth it. Já osobně nevím, jak probíhala cesta trajektem pro ostatní, já jsem byl více méně mimo sociální kroužek. No po trajektu už jsme jeli rovnou do Brna, tedy aspoň naše auto, které mělo náskok počítatelný v hodinách. A po příjezdu do Brna se všichni rozjeli domů a skončilo naše dobrodružství a končí i tento článek.

Pac a pusu Drakoš.

Chyba čísla

Jelikož je ze Švédska, tak byla zařazena sem! Gratulujeme Havranovi k tomuto krásnému prvenství. Na duši ho může těšit to, že ze Švédska mají chyby úplně všichni. (jen ne tak obří) *Havran*: Švédské terény jsou velmi zrádné, můžete objevit zákoutí bažin nebo hustníčků a přesto jste dál od kontroly než si myslíte.

VT Bohemka

Cesta sem trvala asi tři a půl hodiny. První trénink byl COB a byl určen pro seznámení s terénem. Po večeri jsme se byli vykoupat v místním rybníčku. Druhý den byla sudá-lichá. Šli jsme z tréninků na oběd do Kamenického Šenova. Poté rovnou na ubytování přes skalní divadlo, kde jsme si pár divadel zahráli. Ve středu byl první závod. Většinou se to povedlo. Terén byl docela rovinatý. Odpoledne jsme šli do lanového centra. Výška byla asi 5m a překážek bylo asi 20. Po lanáči jsme byli na rozhledně.

dopadli jsme docela dobře.

Druhá etapa byla na stejné mapě jako první. Nasbírali jsme jako klub 45 bodů. Na výletě jsme byli na Ostrohu, Mariině vyhlídce a Rudolfově Kamení. Bylo to hodně do kopce. Na svatého Libora byla etapa u Filipova. Moc se nám nepovedla. Byli jsme se vykoupat. Po čtvrté etapě jsme šli na ferraty. Po poslední etapě bylo vyhlášení,

Výsledky: https://oris.orientacnisporty.cz/files/6147_bb6b96bd631bc5385038bff8c8e74576.pdf

Klárka Janíková a Eva Hiklová

Můj zážitek z ferrat

VIA Ferrata Děčín 24. 7. 2021

Docela jsem se těšil (jelikož na ferraty jdu poprvé), ale když jsme dorazili na místo, začal jsem se i trochu bát. Vymysleli jsme si takovou trasu, co by vedla přes „Karlův most“ což byla lanová lávka ze tří lan (jedno dole a dvě po stranách). Lezl jsem v první skupince třetí v řadě. Nejdřív jsme lezli po žebříkách a dost prudce jsme stoupali, ale pak jsme dolezli do místa, kde se šlo jen podél skály a napravo byly stromy, a to se mi dost ulevilo. Následoval další žebřík, ale tentokrát už byl asi trojnásobně menší. Potom jsme začali stoupat dost prudce vzhůru. Prolezli jsme kolem odbočky na ferraty:

- „Pošetilost mocných“

Což je ferrata vedoucí přímo vzhůru a úplně bez pomocných madel (podle mého názoru je leda pro blázný)

- „Stříbrná vůle“

Tohle je opět ferrata pro šílence a vede skalní průrvou vzhůru (na další straně)

Když jsme vylezli po (pro mě) druhé nejtěžší skále, tak jsme dorazili k místu, kde byla skalní plošina a na té byl stůl s lavičkou, a dokonce tam trčel ze skály kohoutek! Šli jsme ho hned vyzkoušet jelikož – myslím, že nejen já – jsme měli žízeň. Ani kapka... ten kohoutek nefungoval... a tak jsem musel myšlenku na chladivou vodu okamžitě zaplašit. Nicméně

od Karlova mostu jsme to měli asi už jen... „několik málo metrů“. Obešli jsme velký kámen a čekali jsme na ostatní. A teď, těsně pod Karlovým mostem následuje nejtěžší úsek celé naší ferratové trasy... napojili jsme se na ferratu „Fróna“

Což je ferrata obtížnosti D to znamená že druhá nejtěžší trasa celé děčínské ferraty!

Tohleto bych fakt bez pomoci nevylezl. Ty chyty byly někdy tak daleko od sebe, že jsem na ně skoro nedosáhl! No ale stálo to za to, jelikož hned co jsme slezli z Fróny stačilo jen oblézt roh skály a byl tam Karlův most. Když jsem na ten most vešel, tak jsem dával nohu před nohu a držel se okrajů. Tak se mi ale šlo dost špatně, tak jsem zvolil plán B. Otočil jsem se a šel jsem bokem napřed (pak jsem tím pádem už nedával nohu před nohu, ale nohu vedle nohy:) pode mnou byla – aspoň mi to tak připadalo – dobrých 60 metrů propast s krásným výhledem na Labe. Most se se mnou třepal. Asi to bylo tím, že jsem se taky třepal. Až jsem přešel Karlův most, tak už to byl jen krátký stoupák a pak už to bylo téměř po rovině. Obešli jsme poslední zatáčku, vylezli jsme po druhém nejkratším žebříku, přešli jsme druhou nejkratší rovinku a dívali jsme se druhé nejkratší okamžik na to, co jsme vylezli. Myslím, že jsem si to parádně užil a taky jsem se parádně unavil.

Matěj Šicha

Soustředění Nový Bor

O prázdninách jsem se zúčastnila nové prázdninové akce, a to soustředění Nový Bor. Stejně jako všichni ostatní, tak i já jsem vůbec nevěděla, co od tohoto soustředění mám čekat. Protože to nebylo normální žabiňácké soustředění, ale

přidali jsme se k táboru Nového Boru. Čekal nás jiný táborový program, jinak postavené tratě, jiné táborové hry a nový kolektiv. Na soustředění nás jelo deset. Cesta byla velmi náročná. Jeli jsme vlakem a potom 30 kilometrů na kole. Po příjezdu jsme se seznámili s trenéry tábora. Jako první nás čekala hra i trénink v jednom. Jednalo se o bludiště s vyřazováním. Překvapivě nám to po jízdě na kole celkem šlo, až na půlku žabiňáků,

kteří byli disk. Následující den jsme měli první trénink s Borákama. Překvapily nás kategorie i terén. Překvapilo nás také, že skoro všechny tréninky se považovaly za závod a za pořadí se získávaly body do týmů.

Tým se dostávám k táborové hře. Ta se taky trochu lišila od té naší, protože nebylo téma tábora, ale hrály se jednotlivé hry, které nespojoval příběh. Další tréninky/závody jsme odběhali dobře a skoro všechny jsme vyhráli, i když na konci soustředění už s velkou únavou. Všechny nás zaujal poslední trénink s názvem Water Cross. Pointa tohoto tréninku je jednoduchá, spočívá v tom, že celá trať vedla potokem a svahy kolem něj. Ráno nás vždy čekala rozcvička s námi oblíbeným trenérem 😊. Týmy do táborové hry se losovaly, takže jsme byli rozházeni mezi Boráky, až na jednu skupinku, která s pár Borákama vytvořila tým Brňáci. Nejenom tréninky, ale i hry byly náročné. Hráli jsme Fotorogaining, Chovatele medvědů, vlajkovku a olympiádu (abychom zjistili, že orienták je pro nás opravdu vhodný sport). Poslední strach jsme měli, jestli ujedeme zpátky těch 30 kilometrů na vlak, ale i to jsme v pohodě zvládli. Na soustředění jsme si našli nové kamarády, kterým jsme vysvětlili, že Brno není vesnice 😊. Poznali jsme, jak vypadá tábor oddílu Nový Bor, a moc jsme si to užili.

Julča

Tábor

Letošní orientácký tábor byl od 14. 8. do 21. 8. v Mladějově. Téma byli Piráti z Karibiku, soutěžilo tam šest týmů a jmenovali se: Krvavé kotlety, Posádka nekonečna, Vakpatomimové, Růžová perla, Babičky z Moravy, Ruské babičky. Na mapové tréninky jsme museli dojíždět autobusem a byl to výjezd na celý den, do tábora jsme se vraceli na večeri a po večeri nás čekal večerní program, hráli jsme třeba Pozor Kraken! Bylo to něco na způsob ponorek a lodí. Ve středu jsme byli na výletě v Prachovských skalách, přišlo mi, že to bylo víc do kopce než z kopce. Zajímavá byla noční hra, šli jsme do lesa a hledali jsme světélkující houby, ale to nám ztěžovali duchové, kteří když jsme promluvili, tak nás obrali o jeden život, každý měl u sebe tři fazole. Závěrečná hra byla, že nás naši kormidelníci vzali na plavbu a po cestě jsme museli čelit kartám osudu, když jsme dorazili na místo našeho cíle, museli jsme donést poklad bohyni Calypso a ta potom vyhlásila vítěze, letos vyhráli Vakpatomimové. Nejvíc se mi na táboře líbila noční hra. Nelíbilo se mi, že na jednom výjezdovém tréninku mi byla zima. Děkuji všem trenérům za fajn tábor.

Klárka Žížková

Litevská mise

Bohužel se zdá, že i přes všechny moje zoufalé výzvy na konci mého minulého článku budu muset opět aktivovat své dovednosti z hodin slohu, což by snad ale neměl být problém vzhledem ke skutečnosti, že navštěvuji nejprestižnější gymnázium v Brně (ano, je to to s tou architektonicky zajímavou nadstavbou). Úroveň tohoto článku však naštěstí nemusí být vysoká, aby to pěkně ladilo k mým výsledkům na akci, o které vám dnes budu povídat. Abyste mě totiž našli ve výsledcích, budete potřebovat alespoň tři neopotřebované myši, jelikož kolečko u nich vám zcela jistě upadne nekonečným scrollováním dolů. (za námět na vtip děkujeme panu *Tomáši K.*)

Ale pojďme na to pěkně od začátku. Zatímco ostatní účastníci akce, známé jako MED nebo taky EYOC, zkrátka Mistrovství Evropy dorostu, se patrně celé prázdniny potili při tréninkových dávkách v posilovně i mimo ni, účastník č.16, známý také jako Vrchní flákač nebo Mistr rodinná dovolená, se odjel potit na pláž do Chorvatska. A že tam bylo vedro! Občas se trochu zapotil i při běhu, ale jak se později lehce projevilo, evidentně se potil málo. No a právě zde se tak zrodil důvod, proč můžeme dnes celou misi považovat za neúspěšnou.

Nicméně v polovině srpna jsem se tedy, pln napjatého očekávání, dostavil na parkoviště ke Kampusu a vyrazili jsme. Jestli se vám třeba tenhle článek bude zdát dlouhý, tak vězte, že opravdu není. Při cestě do Litvy byste ho stihli přečíst celkem 1328krát. A pokud jste si mysleli, že jsme do Litvy letěli, tak to máte pravdu, bohužel to však bylo jen po polských dálnicích. A i přesto, jak jsme po nich celkem letěli, tak jsme dorazili na místo až po cca. 30 hodinách cesty, i když tedy s přespáním v hotelu u Varšavy. No ale konečně jsme byli tam a celí nadšení, že se konečně trochu rozhýbeme, vyběhli na první trénink.

Zde se nabízí drobná otázka a vsuvka zároveň. Byli jste někdy v Soběšických lesích? Pokud jste správní brněnští orientáři, tak stoprocentně ano. A určitě jste si pak řekli, že končíte s orientákem a pokusili se o zápis do Guinessovy knihy rekordů za nejvýše vyhozenou buzolu. Bohužel se však obávám, že byste neuspěli. Po doběhu ze zeleného peklíčka, které mají v Litvě, byste totiž buzolou hodili tak vysoko, že by dopadla možná ke konci týdne. Ano, lesy se mi tam zkrátka moc nelíbily. Neudržovaný, nechutný, zarostlý bordel. A v tom já nějak neumím běhat se mi zdá.

No, teď se pojďme podívat na ubytko. Tady už to bylo podstatně lepší. Ukázalo se, že v Litvě teče voda, je dokonce pitná, mají tam i celkem snesitelné jídlo a taky výtahy. Ale ty už toho zase tolik nesnesou ani neunesou, jak se ukázalo. Když jsme jeli na testy na covid, tak jsme se narvali do jednoho výtahu úplně na doraz a pak některé z nás napadlo, že bychom mohli skákat. No, v životě už jsme určitě měli i lepší nápady, jelikož se ukázalo, že přetížený rozhoupaný výtah se celkem rychle hodí marod a odmítá vás pustit ven. Po asi pěti, možná deseti minutách už bylo v naprosto nacpaném výtahu pěkně vydýcháno, tísňová linka nefungovala a někteří členové už začínali dokonce mírně propadat klaustrofobii. Naštěstí pak někoho chytrého napadlo zkusit vytlačit dveře, a jelikož jsme naštěstí zrovna byli zhruba v úrovni přízemí, dostali jsme se nakonec na svobodu. A největší drama je za námi.

No, i když.... Když jsem nakousnul ty testy, to byla taky zajímavá zkušenost. Po bezproblémových odběrech v Česku jsem už celkem suverénně a nebojácně předstoupil před místní doktorku a čekal, co se bude dít. Bohužel se stalo to nejméně očekávané, a sice to, že se jí moje nosní dírky zalíbily natolik, že chytla neukojitelnou potřebu mi je pořádně prošťouchnout, vytáhla na mě tři své dlouhé tyčinky a zajela

s nimi snad až do ...mozku. No, taky ne moc příjemný zážitek, brr. Málem jsem se jí tam rozplakal.

Ale jelikož tyto řádky píšu klasicky hrozně pozdě večer a asi tři roky po termínu (zde se opět omlouvám šéfredaktorce za prodlení), tak už se přestanu tak rozepisovat a vezmeme to trochu hopem.

Jídlo? V kuchyni se nejspíš zasekli, jelikož nám jako kolovrátek neustále vařili celý týden to samé. Těstoviny, kus masa, těstoviny, rýže, zelenina, zelenina, lívance, těstoviny, nugetky na snídani, těstoviny, kus masa od včerejška a tak dále. Nutno říct, že to vždy bylo formou švédského stolu, takže najíst jsme se mohli opravdu dosytosti.

Závody? Tady to jen tak rychle takticky přeletím, abych se vyhnul nepříjemné skutečnosti. Takže ve zkratce: všem našim to šlo hladce, jen já tam byl za blbce. Ale jak už jsem naznačil, byla to tak trošku moje vlastní chyba, takže vlastně co jsem si zasel, to jsem si taky sklidil. Jinak nutno říct, že závody byly o něco malinko pěknější než terény na trénincích a rozhodně to byla zajímavá zkušenost. Jako tým na sebe můžeme být velice pyšní, jelikož jsme po několika letech ovládli hodnocení národů a byli jsme úplně nejúspěšnější zemí ze všech. Opět připomínám, můj podíl na tom byl však roven výrazu (15:5)-4+1.

Regenerace? Zde se musím přiznat k jednomu nemilému prohrěšku. Ač budete nejspíše kvůli mojí neschopnosti konsternovaně trhat kusy tohoto článku a postupně je ujídat, je to tak. A rád bych tímto utnul všechny spekulace, které se v posledních týdnech rojily napříč celým oddílem. Ano, skutečně jsem v Litvě neměl svůj masážní set

zahrnující kromě masážních nohavic také především masážní pistoli (konkrétně ruský revolver NagantM1895). Zapomněl jsem je bohužel při masírování na pláži v Chorvatsku, ve chvíli, kdy jsem se proplachoval Magnézií. (pokud nechápeš tento odstavec, neváď, dělej, jako by tu nebyl)

No a co tak říct závěrem, než tady definitivně usnu? Asi už se uchýlím k trapnostem a řeknu obligátní klišé mírně upravené pro tuto situaci: “Trénujte, trénujte, ať nedopadnete jako Zelí u Vilniusu (upravené “Sedláci u Chlumce” - haha) (kdo neví kdo a proč je Zelí, tak se zeptá nějaké z místních drben) a úplně na závěr nejubožejší ze všech vtípků – tento výjezd opravdu pro mě nebyl žádný MED. (ano, na to jsem se těšil celou dobu, co jsem tohle psal.) Dobrou noc.

Adam U.

Jukola

Už je to pár let, co jsem se díky Dušanovi podíval na první Tiomilu a o něco méně, když mě Danáč prodal do Helsinek a měl jsem možnost zaběhnout si Jukolu. Matně si vzpomínám, jaký to byl šok, když se přede mnou rozprostilo orientácké městečko,

kde se tisíce běžců připravují na svůj nejdůležitější závod sezóny. Tyto dny překvapení a prvních zážitků z poznání největší orientácké události jsou již sice pryč, fňuk, ale i tak se vždy jedná o cosi vyjimečného.

Na jaře se jen koukáte, jak je vstup do Finska cizincům zapovězen, čas levných letenek pomalu ubíhá a až v průběhu letních prázdnin svítne naděje, že byste mohli vyrazit na výlet. Napíšete na whatsapp, že se teda na Jukole objevíte, s tím že víte, že všechny finské nominačky jste prošvihli, v noci jste orienták neběželi už nějaký ten pátek a na severu jste díky covidu byli tak před dvěma lety. Naštěstí má klub 14 týmů a já jistotu, že se někam vejdu. Všechno pohoda, z třetího týmu se nakonec vyklubal druhý, a z nočního úseku denní, co víc si přát, ale to trochu předbíhám.

vlevo letadlo do Rovaniemi, vpravo škola chování správného Fina.

V den odletu, necelý týden před závodem sbalíte tašku, naskočíte do letadla, a když přespáváte na letišti, tak hodíte na Instagram pár nezbytných happylife fotek, co tam taky házet jiného. Další den už skončíte v Rovaniemi, městečku na severu Finska na hranici polárního kruhu. S kamarádem Eikou, který je tu už tak popáté vyzvednete auto a přesunete se na ubytko, s nejlepší sprchou a soukromou saunou, kterou jsme jako na potvoru nikdy nepoužili. Zásadně větším zklamáním však byla především obsance čokoládového Oatly v místním supermarketu.

Dorazit několik dní před samotným závodem je zejména pro kolíky, co tu ještě nikdy nebyli, velmi důležité, vytvoří se tím šance na pár tréninků v místních specifických terénech. Ve dne je to všechno pohodička, krásný čistý les bez výrazných tvarů, sem tam bažinka a pár kamenných ploten, co víc si na nenáročné běhání přát. Kouzlo místních terénů se naplno ukáže až s prvním tréninkem v noci, kdy se čistý les stává největším nepřítelem, malé nuace mezi lesem, semiopenem a bažinkou se ztrácí a brzy zjistíte, že umění běžet kilometr rovně jen na buzolu se bude hodit, toho jsem se naštěstí neobával, věděl jsem, že na 30 % se mi to vždy povede. Jaké pak bylo

zklamání, že tento běžec, co rád běhá spíše na objekty, bude nakonec muset běžet úsek denní. Hallelujah.

Je sobota. V klubovém táboře probíhá bojová porada. Dostáváme poslední pokyny a startovní čísla. Vyměňujeme si poznatky z tréninků a vlastní moudrá hesla, která nám pomohou překonat nástrahy místního terénu a nervozitu závodní vřavy, kromě mého "čím víc jsi unavený, tím více se soustřeď na mapu" mi utkvělo v paměti především napsané "trust the compass and the result will cum".

Po poledni sledujeme start holek a nespočet rozhovorů, které moderátor dělá se závodnicemi, kterým se po několika minutách podařilo dostat na mapový start. Našemu sličnému týmu se bohužel moc nedařilo, tak v mezičase aspoň skládáme novou mapu z útržků dámského trackingu, sledujeme, kde by mohli být vyběhané pěšinky a kudy by mohly vést pánské tratě. K večeru navštívíme naši klubovou babičku Synnove, které neumí ani slovo anglicky, ale zato mi půjčí na závod emitku, především nám však připraví poslední večeři.

Přiřazen mi byl nakonec druhý tým, úsek šestý, tedy ten předposlední a plánovaný start mezi pátou a šestou ráno. Pro mě to znamená přeskočit v televizi start Jukoly, zalézt do zatemněného pokoje a pokusit se nabrat co nejvíce spánku. Budíček v 2:30. Během snídani zkontrolovat pořadí prvního a druhého týmu, zatím se držíme pěkně, oba týmy do 25. místa z asi 900 štafet. Vzít si nachystané věci a ještě jednou jít pozdravit Synnöve, zatímco exuju "ranní" kafe.

vlevo start Jukoly, vpravo já po startu těsně předtím než mi updane mapa. fotil Raino Lampinen

Přijíždíme do arény, každý klub má jednu cedulku, se kterou se dostane až na nejbližší parkoviště. I sem však dorazil český styl a vlivem šikovného padělání máme cedulek 5, takže se nemusíme třepopat až z dále a ale po výstupu z auta to máme dva kroky do arény. Slečna, co za nás včera běžela Venlu a dnes už bude jen vyklusávat pro 14. tým nás zkušeně zavede k oddílovým stanům. Ještě po cestě potkávám český klubík a nastává čas na trochu té nefinské socializace. Bandaska se právě vrátil z lesa, třepe s čajem jako s chrástítkem, ale závod se mu povedl a dostáváme potvrzení, že les i tratě jsou pěkné.

Pomalou se blíží i můj čas, po rozběhání se přesunu k registraci a pokračuju k předávce, dostávám informaci, že mám ještě tak 15 minut. V předávkovém území

potkávám Vojtíka, jehož týmu Koovve se tento rok zatím moc nedaří, oba se však už nemůžeme dočkat. Nakonec na něj vybíhám s pár minutovým náskokem.

Na mapový start je to daleko, každá trať má ostatně více než kilometr po značené trase. Stejně tak na jedničku mě čeká 2km dlouhý postup přes nejasné bažiny. Kopám do toho jako blesk a samozřejmě za chvíli netuším, kde že to vlastně běžím. Dávám se do kupy a pokračuju asertivně na buzolu, nakonec vybíhám na louce s bažinou a zase se chytám, ale toto zaváhání nebylo zadarmo a už mě dobíhá o pár minut právě Vojtík, se kterým si čekneme kódy a pár dalších kontrol pokračujeme bok po boku. Následně už to byl jen poctivý závod, ostatní se někam ztratili, a já již poučen z cesty na první kontrolu jsem neztrácel kontakt s mapou a užíval si krásný severský orientáček. Jediným překvapením byla nízká startovní čísla která se občas mihotala kolem, kdy jsem si se svou 48 na dresu připadal mezi probíhajícíma dojkou a desítkou až nepatříčně. Stejně tak překvapen byl Čumáček (tímto jménem byl Anetkou obdařen Tomáš Křivda), který mě chudák musel předbíhat nadvakrát, ale nemohl se dobrat okamžiku, kde že to vlastně chyboval, ach ty farsty.

vlevo naše babička Synnöve, vpravo po závodě patřičně pyšný pan vedoucí Henrik

Nakonec jsem po úvodním nejistém fak-apu na jedničku zaběhl solidní závod a předal na krásném 19. místě, já byl spokojen a dle počtu pochval od kamarádů z Helsinek, klub taky netratil. Mohl jsem si oddychnout, že dostanu zaplacení za letenky i příští rok a pak se hned přesunout na sledování týmu prvního, který bojoval o medaile. Všeho všude se z toho vyklubal jeden z nejúspěšnějších ročníků, sesbírali jsme za poslední desítky let historické 3. a 24. místo. Vzhledem k počtu startujících týmů je zde pomyslná velká bedna vyhlašována pro top 25, takže jsme se dokonce vešli na pódium, kde nás svou přítomností poctil i samotný pan Král.

vlevo 1. tým dobíhající si pro 3. místo. vpravo 2. tým na vyhlášení 24. místa a cameo pana Krále

Strastiplnou cestou zpět vás už nebudu zatěžovat, já se těším na finské mistrovství ve sprintu a ve štafetách a co se týče tebe, tak pokud budeš mít možnost se někdy podívat na sever, či rovnou na Tiomilu nebo Jukolu, tak rozhodně neváhej.

Ota

Kanadský Interkompas pod Landštejnem

Na Interkompas jsme vyrazili v deseti lidech dvěma auty. Dva obědy jsme jedli v restauracích, večeře i třetí oběd jsme vařili společně a spali ve dvou stanech. V sobotu jsme šli na výlet k troskám 600 let staré vesnice. Sice trochu přšelo, ale určitě se to dalo zvládnout.

E1 – jednalo se o krátkou trať s hodně kontrolami. Na mapě bylo mnoho kamenů, skoro pořád se běželo nejméně jedničkovým hustníkem, anebo po pasece, ale dalo se i svézt po hojném počtu průseků či cest;

E2 – klasika, jak se patří, pár dlouhých postupů, velká vzdálenost a převýšení, opět podobný terén, ale rozlehlejší paseky;

E3 – zkrácená klasika, stavbou kontrol spíše něco mezi krátkou a klasikou. Oproti dvěma předchozím etapám byly časté bažinky a méně kamenů.

Závod byl dobře zorganizovaný, zúčastnilo se jej zhruba 1000 závodníků a mně se rozhodně líbil. Nejlépe se umístily Eva Marková (1. v D12) a na stupni nejvyšším stanula i "béčková" veteránka Andrea Firešová. A já si přivezl akorát pytel brambor!

Výsledky: https://oris.orientacnisporty.cz/files/6206_0ab46ba1413317dd25f5978706b63c6f.pdf

Martin Bulíčka

3. JML v Komíně

Třetí oblastní žebříček se konal v Komíně na sprintové mapě. Sraz byl na ZŠ Pastviny, kde bylo centrum závodu. Chvilku po srazu jsme se rozdělili na menší skupiny a každá hned začala pomáhat s pořádáním. Na začátku bylo potřeba v centru závodu nachystat IT, vyvěsit startovní listinu atp. Dokonce jsme, kvůli přebytku času, docela zbytečně postavili oba oddílové stany a hned je zase složily jen proto, abychom věděli, že jsou v pořádku.

Protože jsem se samotného závodu účastnil, byl můj úkol spolu s ostatními startujícími vyvěsit fábory cestou na start. To byla cesta. Někteří chtěli dávat fábory

zbytečně blízko sebe, jiní zase dál. Nakonec jsme se ale domluvili a podařilo se vyfáborkovat celou cestu až na start. Na startu už bylo vše připraveno, tak nám zbývalo jen počkat na naše startovní časy.

Minuta sem, minuta tam. Myslel jsem, že startuju o minutu později, takže jsem pak šel rovnou do druhého koridoru. První pohled na mapu mě docela pobavil. Jako běžec mám sice radši víc běžecké sprinty, ale přesto jsem se na mapově náročnější sprint těšil. Postupy v naší

kategorii vedly často přes budovy, takže jsem musel přemýšlet, z jakého směru chci obíhat, abych neztratil čas. Nechyběly ani postupy přes schody. Měl jsem sice pár chyb, ale přesto jsem byl s výsledkem spokojen. Také ostatním Žabiňákům se závod povedl.

Výsledky: <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6420>

Petr Macháček

První Áčka a ČP po prázdninách

Prolistovávám mapy z podzimní části sezóny a kontroluji, že mám všechny pokryté články do Polarisu. Jó to by sedělo, tohle píše Adélka, to je v klidu, jasný Běčka píše Vojta. No to snad ne! Áčka?! Zrovna tyhle Áčka?

Radostně po třech dnech školy s nadšením maturanta vyrážím v sobotu ráno z domu a valím si zavzpomínat na CSMko 2019. MČR na klasice, co se na Kladkách konalo, jsem na(ne)štěstí proležela v postýlce. Víím, že mě čekají kopce, ale říkám si, že mám natrénováno. Zaflexím před pořadateli s očkováním, před autem s napečenou buchtou a hezky z kopce vyrazím dolů na start. Po cestě stihnu s ostatními maturanty trochu pofňukat, že je to všude stejné a letos bude školní rok zábava. Na startu se s Otakarem ještě naposledy zasmějeme a vyrážíme na mapový start. Po cestě na něj málem zakopnu o foťák, ale dobrý 1, 2, 3 naskakují snadno. Kopec uf, další? Uf! Zatím tě nikdo nedobíhá je to dobrý. 6 společně s Háňou objevíme v trávě poměrně

rychle. Konečně z kopce dolů na 8. Poběžím údolím a pak šup po cestě po vrstevnici na hřbet. Počkat, žádná asfaltka tu být nemá, jeďda cesta v mapě je srázek, hloupá 15tka na té nikdy nic nejde vidět. Nee to jsem fakt o 50 výškových metrů níž? **Pár nadávek ve všech jazycích, které ovládám.** Orazím 8 a už jen smutně dokončuji

závod. Utěšuje mě, že zítřejší závody mají být v poměrně hezkém lese, kde jsme vloni byli na tréninku a má to být middle, ten mi jde vždycky líp. MM je v Turecku, takže mé ztráty na vítěze odpovídají normálu.

Po noci hezky v klidu strávené ve vlastní posteli vyrážíme další den bojovat o bodíky do Áčkového žebříčku nebo Českého poháru. Při příjezdu na parkoviště si hned

vzpomínám, jaký slejvák tu byl posledně a že tam také bylo pár ostružinových pásů, od té doby ale aktualizovali mapu, tak by to mělo být v pohodě. Proti chuti startuji až ve druhé polovině startovního pole. To mi moc nejde, jelikož přes všechnu snahu se stejně dozvím, jak se slečnám daří a jaké zhruba mají časy. Vysměju se Jáchymovi, jak si nezvládá zalepit paty a na těch 800 m na start má asi 3 minuty. Už si připínám číslo a vyrážím, když Běďa hlásí, že Marky Rotková dobíhá na 3. místě se ztrátou 3 minut. Ráda bych teď neuměla počítat... V klidu se rozklušu a s myšlenkou že musím zaletět, jdu do lesa.

Kontroly naskakují hezky pár drobných zaváháních, ale doopravdy drobných. Po zadařeném delším postupu na azimut, přichází kopec, zrovna vidím Valenti, jak běží vedle mě, tak to hecnu. Na 12 jsem si nebyla úplně jistá, ale furt dobrý. Sakryš zavadila jsem pohledem o hodinky, to jsem neměla dělat, stejně už není z čeho brát. Razím 14, ale nedám si pozor na odběhu. Nalézám kontrolu (v domnění, že je to 15) kontroluju kód s tím co si pamatuju, to sedí a vyrážím na 16. To je hrozně divné... postup: na cestu a 50 m po cestě na sběrku, to přece není kde pokazit, co se to děje? Zmateně se snažím z nejbližší křižovatky poznat kde jsem. Uf! Jasně tady! Už to sice nebude tak hvězdné, ale ještě to musím napálit. Tady je to nějaké povědomé, zkontroluji kód, jo je to 16 dobrý, i když už jsem tu byla, ne? No to je jedno. Mám ji! Rychle do arény. Orazím cíl a v duchu mi to furt nesedí, ale říkám si nestresuj se, to děláš vždycky, máš přece všechno.

No na výčtu máš DISK, takže asi fakt všechno nemáš Kláro! Ona se ti ta 16 zdála povědomá, protože už jsi ji razila a k 15 ses ani nepřiblížila. Tleskám... Od té doby si kódy pamatuju i v daném pořadí, a ne jenom jako sérii 3 náhodných trojčíslicových čísel. Ale fakt mě to mrzí, skončit to o kontrolu dřív je z toho to vysněné umístění v top 10

v lese. Trošku jsem to obřečela, ale on, když člověk doběhne, tak nemá moc sílu na nic jiného. Snad se mi příště bude dařit lépe a budou mít zásoby kofoly i po doběhu.

Výsledky: sobota – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=5555>

neděle – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=5557>

Klárka Bar.

ŽB Morava v Ostravě

8. a 9. října se konala první podzimní běčka u Ostravy. Centrum závodu bylo na 2 metry širokém travnatém pásu podél polňačky, takže tam ani nebylo moc místa na postavení stanů. Naštěstí bylo celý víkend hezky a nebylo potřeba je stavět. Sobotní klasika byla na téměř úplné rovině. Les byl trochu zarostlejší, než bylo zakresleno v mapě, ale některé části byly hezky průběžné. Po sobotním závodě jsme pak vyrazili do vodního světa v Ostravě. Specialitou tohoto akvaparku byla vodní jeskyně, byl tam však i tobogán. Až jsme se vykoupli, vydali jsme se na večeři do místní restaurace. Trvalo přes hodinu, než nám donesli jídlo, ale bylo dobré. V 21:15 jsme dorazili do tělocvičny, kde už bylo zhasnuto, a většina lidí spala. V neděli byl middle, který už měl alespoň nějaké převýšení. Nepříjemné bylo, že asi 150 m za mapovým startem bylo vosí hnízdo, takže někteří závodníci byli poštípáni. Mezi nimi i Alča, kterou odvezla sanitka. Oba dny také byly některé mapy ve špatných kastlících a několik závodníků se muselo vracet pro správnou mapu. Po vyhlášení jsme rozebrali postupy, vyzvedli Alču v ostravské nemocnici a jeli zpět domů.

Výsledky: sobota – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6024>

neděle – <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6025>

Vojta Koča

Tak nějak klasika

Asi by na dvoukolovém MČR na klasické trati, na které jsme jeli autobusem, nebylo nic zvláštního, kdyby se loni nepsal rok 2020 a všechny závody neskončily v pandemickém propadlišti dějin. Ale letos se daly vytáhnout karimatky a židličky a společně jsme mohli zaplout do Jílového u Prahy na královskou disciplínu orientačního běhu. Parametry letos nebudily mnoho respektu, čekalo nás hodně rovinaté semifinále a kopcovitější finále. Kdo trénoval, ten se nebál, kdo netrénoval, tak se modlil, že z toho něco vykouzlí. Sobotní tratě prověřily spíš umění dohledávat kontroly a orientovat se v zeleném, žádné zásadní volby prostor nenabízel a sítím kvalifikace tak prošli ti, kdo se nevychybovali v dohledávkách nebo nezapomněli kontrolu. Drbča se vrátil z lesa sice se všemi terčíky, ale bez půlky zubu. Tak ho vzal Dým do Prahy na zubařskou pohotovost a my ostatní

jsme odjeli do Rekreačního střediska v Loutí. Cestu nám zkomplikovala dopravní nehoda, naštěstí ne naše. Večer jsme strávili na ubytku, kdy se část výpravy vydala pokochat se výhledem na vodní nádrž Slapy. Vyrázil i pan řidič, který moc rád výletuje a měl v nohách ten den už aspoň dvacet kilometrů. Po večeři se objevil Drbča, se zraněním to nevypadalo vážně a v nedělním plánu dne se mu objevilo: Najít ztracenou půlku zubu. V plánech ostatních orientáků se mezitím vytvářela taktika na co nejlepší výsledek.

Nedělní finále nás uvítalo na stejném shromaždišti jako v sobotu, téměř totožná byla i cesta na start a karanténa. Tratě opět charakterem připomínaly převážně middle.

Jedna královská volba se v různém vydání vyskytla u všech kategorií, jinak rozhodovala především fyzická při běhu po cestách. Žabiňáčtí zástupci si nevedli vůbec špatně a vybojovali čtyři medaile, dvě stříbrné zásluhou Toma Kučery a Adély Indrákové a dvě bronzové přidal Miloš

Nykodým a Adam Jonáš. Než se uskutečnilo vyhlášení, tak se někteří vypravili domů stopem nebo jinak po své ose. Ostatní zatleskali nejlepším, sbalili stan a vyrazili busem zpět do Brna. Je super, že se svět zase otáčí, už mi moc chyběly dvoudenní závody.

Výsledky: <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=5899>

Adélka

4. JML Jedovnice

Na sraz u Bohémy dobíhám z „Čáry“ rychlým poklusem a po řádné snídani odpovídající vyhlídce na klasickou trať oddechuji ztěžka a pot z čela utírám částí dresu plandajícího z batohu sbaleném v chvatu. Autobus je už pryč. Kéž bych si byl vzpomněl vytáhnout telefon dříve a přiznat své zcela výjimečné zpoždění. Mé situaci vkládá novou naději Aplikace Můj Vlak – zpoždění má i rychlík „směr Blansko“. Naskakuji do vagonu dokonce i s řádně označenou jízdenkou a časovou rezervou, dostačující k úplné normalizaci tepové frekvence.

Následující odstavec obsahuje „product placement“.

První kelímek s kafe Café&Co v nádražní budově cílové stanice, vztyčuje palec na mé pravé ruce, vstříc blankytně modré obloze, formuje na mém obličeji úsměv zářící jako vlhké zářijové slunce a já vyrazím Na cestu Blansko-Jedovnice lovit odvážné či osamocené automobilisty. Mé nadšení pro nezávislé cestování po čase již téměř uvažá, stejně jako levá ruka, již si přidržuji stopující pravou, a záře mého úsměvu zachází za mrak pochyb stran zvolené transportní strategie. V tu chvíli nejtěžší zastavuje u krajnice automobil a vlídný hlas člena zpřáteleného oddílu mě vyzývá k rychlému dokončení nástupu, načež se za mnou dveře s klapnutím zavírají. Čas při

nedlouhé cestě vzhůru do nitra Dražanské vrchoviny, jejíž strmá úbočí hýří již barvami „teplejšího“ konce viditelného spektra, vyplňujeme družným hovorem o tématech nadčasových, jakož i veskrze přízemních, plni nedočkavosti okamžiku kdy budeme v předepsaných časech pohlceni podzimní vegetací a o několik desítek minut posléze vypuštění do civilního světa reinkarnování magickými silami lesního živlu, žanechavše na větvení hustníků alespoň některé z šedin, jichž během neběžných dní od poslední pryskyřičné akupunktury opět přibýlo.

Záhy se ocitáme před branami kempu u rybníka Olšovce.

Po symbolu přetnutého čtverce, či je-li libo, spojených trojúhelníků, ani vidu. Jen jeden oslovený postarší pán převlékající se do sportovního úboru vyhovujícím charakteru pohybu při orientačním běhu, vybavil si z mládí plastový hlavolam spočívající ve snaze zformovat rozličné obrazce pomocí trojúhelníků a čtverců omezeného množství a velikostí. Naše nejistota se ještě prohloubila poté, co si nazul tretry nikoliv s hřeby, nýbrž s kufry. Teprve systém Oris, v odpovědi na vznesený databázový dotaz ozřejmil a potvrdil, že jsme se dopustili pochybení na časové ose a nechali si nečekanou výjimkou potvrdit pravidlo, že klání v jihomoravského žebříčku se konají výhradě v sobotu.

Inu, co říci závěrem – druhý pokus o účast již proběhl, po nácviku předchozího dne, již zcela hladce čili bez zádrhelů. Oč mrazivější byl dopolední svěží větřík (vanoucí zřejmě od Plzně), o to více se rozjasnilo v čase ohlasu výsledků. Komu nestačil slunce jasný svit, ohřál se plamenem pořadateli zažehnutého táborového ohně, ba i horkými opečenými špekáčky umně obřezanými dle tradic oddílu patřičného konzumenta. A zapálil i kouř v očích, a na jazyku papriky v láku nakládané a na tácek naložené. No a až se vypily všechny bečky, došlo i na pálenku. Dlouhého bidla mě zde nepálí.

Snad domů dorazím ještě v ten správný den.

Výsledky: <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6029>

Lukáš Chvátal

Milé žabiňáčky, milý žabiňáci,

možná jste to už zaregistrovali, možná ještě ne, ale chtěl bych Vás poprosit o pomoc.

Už od jara, kdy se jeden za druhým rušily závody, tak ve vedení padla idea, co takhle zkusit uspořádat závod, který v České republice chybí? Velký štafetový závod, který bude probíhat i za tmy. Dlouho jsme hledali termín a nakonec přišel na přetřes leden. Mimo sezónu, ještě před jarními prázdninami. Stejně tak jsme diskutovali nad prostorem. Nakonec nám přišel dobrý nápad zkusit něco neotřelého a vydat se na jižní Moravu, kde (skoro) nehrozí sníh. Dokonce jsme našli i dost zajímavý terén. A tak jsme začali pomalu připravovat závod s pracovním názvem Krátký den. (Ten mu už zůstal.)

Je to něco na způsob švédské Tiomily či finské Jukoly, v naše případě to budou štafety, které začnou přes den a skončí za tmy. Je přece jen v lednu krátký den. Trochu se podobají podzimním družstvům. Mají také sedm členů, ale to je tak

poslední podobnost. Chceme ale zapojit celý oddíl, tak dva úseky budou mít trať připravenou pro dorostence či veterány. No bude to jiné.

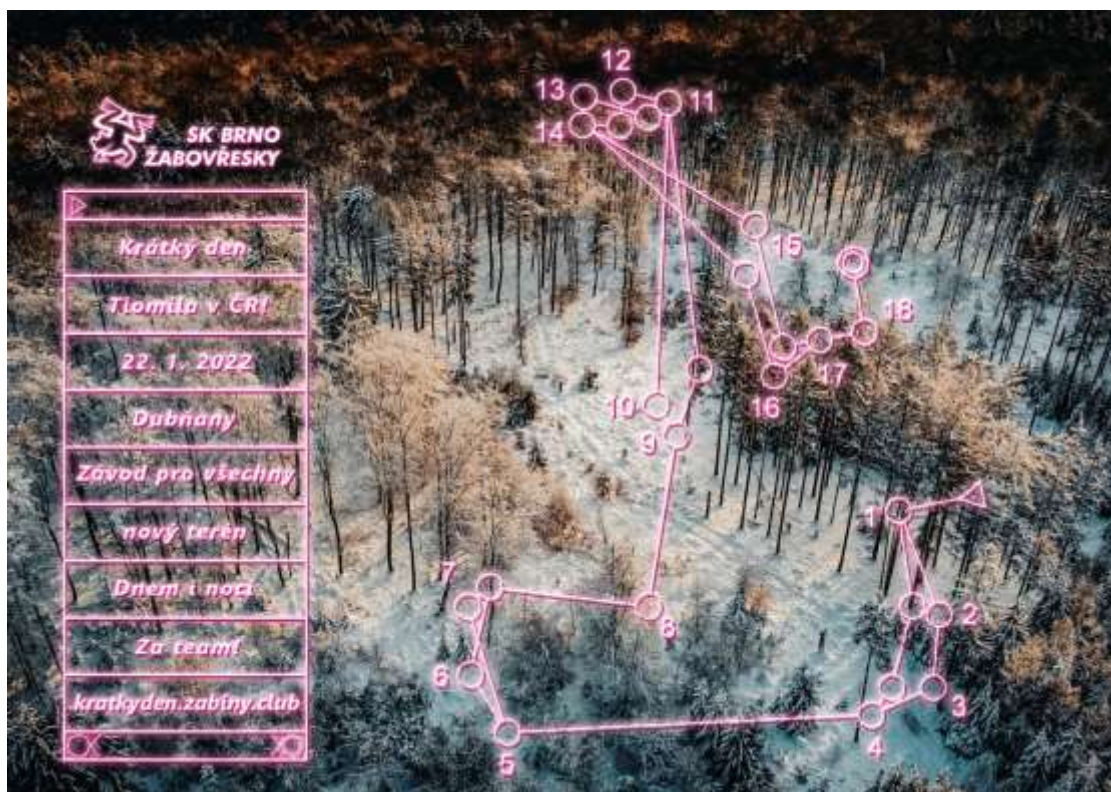
Je to trochu výstřel do tmy, pohybujeme se na hodně tenkém ledě a vůbec nevíme, jak orientácká komunita na tohle zareaguje. "V lednu na závody někam na jižní Moravu? To mě může..." "Hej, skvělé, zase po x měsících uvidím kamarády z jiných oddílů na závodech. Aspoň mám důvod potrénovat a Jarní pohár bude pak už blízko. Ještě štafety! Jedu!" Mapa bude stát celkem hodně peněz, je to risk, ale snad vyjde! (Uvidíme, co čínský mor, jestli nám tam nehodí vidle, ale s velkým proočkováním věřím, že už úplný lockdown nebude.)

Proto bych Vás chtěl poprosit o pomoc s pořádáním. Nejtěžší to bude tedy v sobotu 22. ledna, to budeme rádi za každou ruku. Pokud byste měli nápady a připomínky, chtěli se více zapojit do pořádání, umíte oslovit sponzory a podobně, tak se neostýchejte a dejte mi vědět a rád Vás zapojím i dříve. Momentálně Ota vytvořil stránky, Rajmo mapuje, Jenda s Danáčem budou připravovat tratě, Eda pomáhá s instagramem, Miloš s facebookem, pak další, co se zapojují a díky nim máme krásný leták, grafiku (Martin Ondra). A ještě o jednu věc bych Vás poprosil, vlastně ta nic nestojí, potřebujeme reklamu, dobrou reklamu. Mohli bychom zaplatit billboardy na D1, ale to nemá takový dosah, jako šeptanda. :-) Tak když se budete bavit s kamarády z jiných oddílů, tak je zvete, lákejte, sdílejte a lajkujte fb/instagram a podobně, protože taková reklama je k nezaplacení!

Takže teď víte, co se bude s pořádáním dít v nejbližší době.

Předem moc díky a těším se! Doufám, že stojíme na startu nové, krásné tradice!

Drbča

5. JML

V sobotu 19.9 jsme jeli na 4. Jarní Jihomoravskou ligu, která se uskutečnila v Jedovnicích. Kde nás čekala klasika. Když jsme přijeli byla velká zima, a byli jsme trochu rozespalí, protože bylo docela brzo ráno. Na "shromaždišti" se dalo koupit jídlo a čaj ve stáncích v kempu. Závod byl v docela čistém lese, a většině závodníků se líbil a také povedl.

Výsledky: <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6029&club=ZBM>

Verča Rot.

Mistrovství oblasti na krátké a ve sprintu

Na den sv. Václava se běžel závod o pohár města Ivančice, který se skládal ze 2 tratí. Jedna z nich bylo dopolední mistrovství oblasti na krátké trati a tou druhou odpolední mistrovství oblasti ve sprintu.

První závod – ten se mi ale vůbec nelíbil, naštěstí myslím, že jsem nebyla jediná. Byly tam samé ostružiny, malý porost a mokro. Můj čas byl katastrofální lehce přes 54 minut a vítěz běžel něco přes 20.

Druhý závod – ten byl naopak moc hezký, až na schody na začátku. Jediné co, tak na konci tam byly dvě kontroly velmi blízko u sebe. Já jsem sice orazila tu špatnou ale i tu dobrou. Jediné, co je fakt na naštvání, je, že já jsem si myslela, že ten čas je jakž takž dobrý, ale on úplně dobrý nebyl.

Výsledky: krátká - <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6575>

sprint - <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6576>

Thea

Kam se poděl Danáč #3

Práce ve Švédsku v době COVIDové

Je tu další Polaris a s ním i další část naší severské cesty. Dnes se lehce zmíním o tom, jak to vlastně bylo s prací, kvůli které jsme se do Švédska na jaře 2020 přestěhovali. Byl jsem zaměstnán na půl úvazku na ročním projektu mého klubu, který se zabýval rozvojem klubových aktivit v horském středisku Sälen. Sälen je jedna z nejoblíbenějších švédských lyžařských destinací (mimo jiné se odsud jede i slavný Vasův běh), která zejména o zimních prázdninách praská ve švech, ale v méně vytížených částech roku zejí desetitisíce tamních lůžek prázdnotou. Orientační klub Lesních kun z Malungu (za který ve Švédsku s manželkou závodíme) je v podstatě jediná instituce, která pořádá v této části hor mimo zimní sezónu velké organizované aktivity. Naše dva největší závody jsou horský maraton (přes 2000 účastníků) a třídní OB závody (letos přes 1500 účastníků). Na tomto základě jsme vystavěli projekt, který měl za pomoci peněz z regionálních rozvojových fondů pomoci ještě většímu boomu regionu mimo hlavní turistickou sezónu, a to zejména směrem k zahraničí.

Jedním z hlavních výstupních parametrů hodnocení mé práce se tedy stal počet dní strávených cizinci na našich závodech. A s tímto jsem do toho šel. Řeknu vám, že

práce ze začátku vyžadovala relativně hodně tvůrčí činnosti a byl jsem do toho i za těch „pár“ peněz (s jedním půl úvazkem, plus pravda s drobným příspěvkem z repre, levným bydlením a trochou skromnosti jsme byli ve Švédsku schopní relativně v pohodě vyžít) celkem zažraný. Velmi záhy se ale začaly projevovat účinky pandemie a naše aktivity se začaly velmi omezovat a zároveň i rušit. Já jsem byl napsán na kurzarbeit a samozřejmě zcela pracoval z domova, tak jako naprostá většina Švédů během pandemie. Celý tým, který se kolem aktivit motal, začal vymýšlet strategie do budoucna, až se jako zase bude moct něco pořádat, ale rozvoj spousty dobrých nápadů se zasekl a posléze zcela zastavil. Takto jsem si „pracoval“ většinu roku a většinu pracovní doby trávil na trénincích, abych byl alespoň schopný to vrátit klubu nějakým tím kvalitním štafetovým úsekem, kdyby se náhodou běžely nějaké štafety.

Dny, týdny a měsíce ubíhaly a já konečně po šesti měsících v pojišťovacím vakuu (ano pracoval jsem ve Švédsku, tedy za mě sociální a zdravotní odváděl švédský zaměstnavatel, ale aby mi bylo švédské pojištění přiznáno, musím se „vzdát“ toho českého, no a po tomto aktu to v současné době trvá jen něco kolem půl roku, než vám vyřídí to švédské) dostal modrou evropskou kartičku ZP. Dost se toho událo, hodně času jsme kvůli osobním záležitostem pobývali v ČR a na začátku roku 2021 jsem dostal avízo, že se budeme v dohledné době bavit s regionální politickou elitou o možnosti pokračování našeho započatého projektu, kterému bylo původně přislíbeno financování na 3 roky. K vykazování činnosti a diskuzi došlo v březnu a já po neúspěšném obhájení projektu, který ve stále probíhající pandemii měl nalákat cizince (kteří nemohli úplně snadno do Švédska cestovat) na hromadné akce (které byly ve Švédsku od začátku pandemie v podstatě zapovězeny) v horském středisku přišel o práci, když moje pozice byla pro ztracený zdroj financování zrušena.

Zapsal jsem se tedy na pracovní úřad, což by zase bylo na další dlouhý příběh, a hledal si sám práci. Tu mi nakonec v jedné FB skupině našla Madla a víceméně okamžitě jsem byl přijat na pozici poslíčka v rozvážkové službě Budbee. Ta ve Švédsku rozváží menší balíčky, a to ve večerních hodinách, když jsou lidé už z práce doma. Musím říct, že to je docela zajímavý koncept! Takže práci bych měl, jediný problém byl ten, že se jednalo o práci v nově vznikajícím rozvážkovém terminálu, jehož spuštění se nakonec opozdilo téměř o jeden měsíc a mezitím jsem vlastně trčel doma (čti na trénincích). Další drobnou nevýhodou byla poloha terminálu v Borlänge, tedy asi 35 km od bydliště, což vzhledem k tomu, že se jednalo o hodinově placenou práci a nebylo zcela jisté, jestli dostanu rozvážku každý den, taky nebylo úplně top. Nicméně jsem nakonec nastoupil a za tuhle pracovní zkušenost jsem nesmírně rád. Bylo to opravdu tvrdé a v tom stresu doručit všechny balíky včas nedokázal kromě mě na terminálu skoro nikdy někdo další. Tím jsem si brzo získal důvěru vedení a dostal práci každý den, když jsem chtěl. Velmi rychle jsem se díky drobným optimalizacím trasy (pořadí vyřizování zakázek je dáno) a zejména znalosti prostředí naučil doručovat o mnoho rychleji, než bylo plánováno. To bylo celkem fajn jednak proto, že jsem byl placený od předpokládaného času doručení, a ne od skutečného doručení, ale hlavně proto, že jsem si z toho udělal pokaždé takovou malou interní soutěž a pokoušel se časomíru porážet čím dál víc (samozřejmě dle pravidel silničního provozu, a to nejen proto, že váš vůz je sledován a vyhodnocován GPS).

V práci jsem ale nakonec vydržel jen 5 velmi intenzivních týdnů, protože jsme se v půlce června zase vydali na nějakou dobu do ČR, kde jsem se měl věnovat intenzivněji své druhé práci v reprezentačním družstvu dospělých v OB, kdy probíhala závěrečná příprava a následně samotné MS v OB. Po něm jsem se původně měl k posílčkování vrátit, ale už jsem se k němu nikdy nevrátil. A proč? O tom zase někdy příště...

Danáč

Závěrem

Spánková deprivace mě pomalu ale jistě dohání, takže zda vyjde i číslo s článkem o družstvech nebo o oddílačích, to se teprve uvidí. Užijte si podzimního počasí, ať už během nebo čajem doma v pelíšku. A uznávám, že s tím designem by se dalo něco udělat, ale hezky až od nového roku...

Memes na závěr

Autoři:

Danáč, Thea, Verča, Drbča, Lukáš, Adélka, Vojta,
Klárka, Andrea, Petr, Martin B., Ota, Klárka Ž., Julča,
Drakoš, Matěj, Havran, Anička a Evička, Adam, Eliška,
Martin D., Aleš, Saša, Jáchym, Magda

XXII. ročník

#177